

Arrest

nr. 168 429 van 26 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 januari 2016, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 oktober 2015 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) .

1.2. Op 18 januari 2016 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.10.2015 werd ingediend door :

[S.S.H.] [...]

+ echtgenote: [S.U.] [...]

+ 2 minderjarige kinderen:

- [S.A.S.] [...]

- [S.A.] [...]

nationaliteit: Pakistan

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen op 25.06.2009 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd op 27.11.2009 afgesloten de beslissing ‘weigering van verblijf’ door de Dienst Vreemdelingenzaken, hen betekend op dezelfde dag. Op 02.04.2014 vroegen betrokkenen een tweede maal asiel aan. Deze asielpcedure werd op 29.04.2015 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de asielpcedures – namelijk 5 maanden voor de eerste asielpcedure en iets minder dan 1 jaar en 1 maand voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij omwille van enorme problemen, waardoor hun leven en vrijheid bedreigd werden, hun land van herkomst hebben verlaten. Zij leggen echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen omwille van enorme problemen, waardoor hun leven en vrijheid bedreigd werden, hun land van herkomst hebben verlaten volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest nr. 135.236 van 22.09.2004).

Verder beweren betrokkenen dat zij de voorwaarden vervullen en zich zodoende in een identieke situatie bevinden als de mensen die een regularisatieaanvraag indienden op basis van de wet van 22.12.1999. Echter, het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht. Bovendien dient er nog opgemerkt te worden dat de wet van 22.12.1999 een enige en unieke operatie was. De criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen verklaren dat zij meer dan 6 jaar in België verblijven en dat het voor hen dan ook zeer moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst om daar hun leven opnieuw op te bouwen. Echter, betrokkenen zijn afkomstig van Karachi waar nog steeds, volgens hun eigen verklaringen, familieleden woonachtig zijn. Mevrouw verklaarde zelf dat haar vader er nog steeds woonachtig is (mijnheer [U.R.A.]), alsook nog een broer en een zus: mijnheer [I.A.U.] en mevrouw [H.S.]. Mijnheer heeft ook nog o.a. een broer in Karachi wonen: mijnheer [S.M.H.]. Betrokkenen tonen niet aan dat zij niet langer bij deze familieleden terecht kunnen om alzo de nodige steun te bekomen. Ook kunnen betrokkenen desgewenst een beroep op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking zijn gekomen met het gerecht en een blanco strafregister hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkenen verblijven meer dan 6 jaar in België, hebben Nederlandse lessen gevolgd, zijn werkwilg, hebben zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt en leggen diverse steunbetuigingen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekers vragen de Raad met hun schrijven van 11 april 2016 om huidige zaak samen te voegen met de zaak met rolnummer 184 614 “*omdat er heel veel bewijsstukken in het dossier 184 614 zitten die mijn verblijf rechtvaardigen*”. De Raad gaat niet in op dit verzoek. Er zijn immers evenveel stukken gevoegd bij huidig verzoekschrift en alleszins is het zo dat de Raad als annulatierechter niet de rechtsmacht heeft om op basis van stukken die bij een verzoekschrift – hetwelk dan ook – worden gevoegd te gaan oordelen dat ze een verblijf van verzoekers in het Rijk rechtvaardigen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpen verzoekers op, “*Schending van artikel 3 EVRM, artikel 6 IVRK, artikel 9bis, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen*”.

Verzoekers betogen als volgt:

“Volledig ten onrechte krijgen verzoekers een beslissing tot weigering (onontvankelijk) van het verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het dient evenwel benadrukt te worden dat verzoekers ernstige problemen hebben in Pakistan.

Hier dient onder andere melding gemaakt te worden van het feit dat verzoekster werkzaam was als airhostess in Pakistan, doch zij kreeg kritiek van fundamentele moslims omwille van haar werk. Er werd ook getracht om zuur in haar gezicht te gooien en ze hebben gedreigd om haar te folteren.

Noodgedwongen heeft ze haar werk dan ook moeten verlaten, om samen met haar man en haar gezin Pakistan te ontvluchten.

Volledig ten onrechte stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook dat zij hun problemen niet zouden aantonen.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt verder als volgt:

"Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is."

Het dient evenwel benadrukt te worden dat er zeer recent (één week geleden) 22 studenten zijn neergeschoten op school, en vorig jaar zijn 150 studenten op school neergeschoten. De stelling dat een scholing voor de kinderen ook in het land van herkomst kan verkregen worden wensen verzoekers om veiligheidsredenen dan ook uitdrukkelijk te ontkennen.

De stelling van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook een manifeste schending van artikel 6 IVRK.

Eveneens dient het benadrukt te worden dat verzoekers tweede kind, [S.A.] in België geboren is, en ondertussen de leeftijd van 5 jaar heeft. Het kind heeft hier in België een vrije opvoeding ontvangen van ouders die gestudeerd hebben. De streng-religieuze opvoeding in Pakistan is volledig het tegenovergestelde van de opvoeding van het kind in België.

Verder stelt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing dat verzoekers familieleden hebben in Pakistan waar ze terecht kunnen.

Verzoekers wensen te benadrukken dat verzoeksters vader gestorven is op 10.11.2015. Haar broers en haar zuster hebben geen contact meer met verzoekster omwille van haar problemen in Pakistan.

Verzoekers vader is 73 jaar oud. Hij werd zelf ook bedreigd en verzoeker weet niet waar hij momenteel is.

Verzoekers broer heeft zijn eigen familie, en kan verzoekers gezin niet onderhouden.

Dat verzoekers werkelijk onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om aldaar een regularisatieaanvraag in te dienen.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op artikel 3 EVRM, artikel 6 IVRK, artikel 9bis, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Verzoekers verwijzen naar ernstige problemen die ze hebben in Pakistan en zetten in het kort uiteen dat deze voortvloeien uit verzoeksters tewerkstelling als airhostess. Te dezen dient de Raad op te merken dat verzoekers blijkens het administratief dossier reeds twee asielprocedures achter de rug hebben die op niets zijn uitgedraaid. De laatste asielprocedure werd afgesloten door een arrest van de Raad van 27 april 2015 met nr. 144 215 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals de bestreden beslissing terecht stelt. Hierin kwamen de problemen die zouden voortvloeien uit het feit dat verzoekster werkzaam was als airhostess reeds uitvoerig aan bod. In het betrokken arrest kan immers gelezen worden:

“1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 februari 2015, voeren verzoekende partijen aan dat zij een vrees koesteren omwille van het werk van verzoekster als airhostess. Zij stellen dat zij niet op de hoogte zijn wie hen belaagde, maar verzekeren dat zij reeds naar de politie stapten. Verzoekende partijen vervolgen dat zij door de bedreigingen gevlucht zijn en dat er intussen 5 jaar is verlopen en zij niet zomaar kunnen terugkeren. Verzoekende partijen wijzen er op dat er derhalve zowel een subjectief als een objectief element is van hun vrees.

Verzoekende partijen stellen dat er overal terroristen zijn en wijzen nog op de algemene situatie en het feit dat ook de schoonvader werd aangevallen. Zij wijzen dienaangaande naar de nieuwe stukken die zij aan het dossier willen toevoegen en het feit dat hun schoonvader omwille van bedreigingen regelmatig moest verhuizen. Verzoekende partijen stellen nog ter terechtzitting dat zij nieuwe documenten wensen neer te leggen en deze willen bespreken en dus uitstel willen, nu zij eergisteren de stukken aan de Raad per post hebben overgemaakt en deze nog niet aan het dossier zijn toegevoegd.

Op 3 april 2015, na de terechtzitting, wordt een bundel met stukken ontvangen die per aangetekende post op 1 april 2015 werd verstuurd.

Verzoekende partijen beperken zich ter terechtzitting en in hun ter zitting aangebrachte aanvullende nota tot het herhalen van (hun eerdere verklaringen omtrent) hun vrees omwille van verzoeksters vroeger werk als airhostess en het formuleren van algemene beweringen, zoals o.a. het feit dat hun vader respectievelijk schoonvader omwille van bedreigingen regelmatig moe(s)t verhuizen, doch zij brengen geen concrete en valabele elementen bij die vermogen afbreuk te doen of een ander licht te werpen op de grond in de beschikking en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, waarin wordt vastgesteld en besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat zij actueel nog zouden worden gezocht door moslimextremisten omwille van verzoeksters vroegere werkzaamheden als airhostess, en vastgesteld dat zij in geval van terugkeer naar Pakistan over een intern hervestingsalternatief beschikken om de moslimextremisten die hen in 2009 in hun thuisstad Karachi lastig vielen te ontlopen.

De door verzoekende partijen per schrijven d.d. 1 april 2015 aan de Raad overgemaakte stukken zijn niet van aard afbreuk te doen aan de grond in de beschikking en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Daargelaten de vaststelling dat de door verzoekende partijen bijgevoegde vertalingen niet voor eensluidend zijn verklaard, stelt de Raad vast dat de door hen bijgebrachte en in de bijgevoegde inventaris als “politierapport dd. 11.04.2014”, “politierapport dd. 10.04.2014” en “klachtindiening dd. 11.04.2014” aangeduide documenten geen originele betreffen, doch slechts kopieën ervan. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

Daarenboven dient te worden benadrukt dat ongeloofwaardige verklaringen niet zonder meer geloofwaardig worden door het neerleggen van documenten, gelet op het feit dat documenten in deze enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een coherent en consistent relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Verzoekende partijen tonen bovendien met die politierapporten en de klachtindiening van 2015, en met de overige bij hun schrijven d.d. 1 april 2015 gevoegde documenten, krantenuittreksels omtrent de mensenrechtensituatie en geweld in Pakistan en rapporten van de provincieraden van de provincies Balochistan, Sindh, Punjab, Khyber Pakhtunkhwa en Fata, niet aan en maken geenszins in concreto aannemelijk dat zij zich in Pakistan niet elders buiten hun thuisstad Karachi kunnen vestigen om de moslimextremisten die hen er in 2009 lastig vielen te ontlopen. Zij brengen geen concrete en valabele elementen bij die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels volstaat niet om aan te tonen dat men (overal op het gehele grondgebied) in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier in gebreke.

Noch uit de informatie vervat in het administratief dossier, noch uit de door verzoekende partijen bijgebrachte informatie blijkt dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het door verzoekende partijen bij hun schrijven d.d. 1 april 2015 gevoegde internetartikel omtrent een zuuraanval op 15 vrouwen in de Iraakse stad Mosul, houdt op generlei wijze verband met de situatie in

en de ingeroepen problemen van verzoekende partijen in hun land van herkomst Pakistan, en is ter zake dan ook geenszins dienstig.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Pakistan.”

3.4. Verzoekers kunnen de bestreden beslissing dan ook niet aan het wankelen brengen door simpelweg opnieuw te verwijzen naar problemen in Pakistan die zouden voortvloeien uit verzoeksters tewerkstelling als airhostess en in dit verband opnieuw een omvangrijke bundel stukken toe te voegen aan hun verzoekschrift, waarbij zij zelfs niet de moeite nemen om ernaar te verwijzen in het verzoekschrift, laat staan om ze nader toe lichten. Het staat verzoekers vrij om hun problemen en stukken voor te leggen aan de gespecialiseerde asielinstanties die kunnen nagaan of er nieuwe elementen zijn.

3.5. Verzoekers benadrukken dat hun kinderen geen school kunnen lopen in Pakistan maar met hun betoog dat er op een school in Pakistan studenten werden neergeschoten, tonen zij niet aan dat dit met zich meebrengt dat de kinderen in geen enkel schooletablissement in Pakistan terecht kunnen. Zij kunnen de bestreden beslissing dan ook niet aan het wankelen brengen waar deze stelt, *“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”* Een schending van artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag die verzoekers hieraan koppelen blijkt dan ook niet, nog daargelaten de vaststelling dat deze bepaling gelet op haar bewoordingen, *“1. De Staten die partij zijn, erkennen dat ieder kind het inherente recht op leven heeft. 2. De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind”*, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is, zodat aan deze bepaling geen directe werking kan worden toegedicht.

3.6. Verzoekers zetten vervolgens uiteen welke soort opvoeding ze hun jongste kind geven en dat deze ingaat tegen de opvoeding die in Pakistan wordt gegeven, maar de Raad ziet niet in op welke wijze dit betoog de bestreden beslissing onderuit kan halen.

3.7. De bestreden beslissing stelt, *“Betrokkenen verklaren dat zij meer dan 6 jaar in België verblijven en dat het voor hen dan ook zeer moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst om daar hun leven opnieuw op te bouwen. Echter, betrokkenen zijn afkomstig van Karachi waar nog steeds, volgens hun eigen verklaringen, familieleden woonachtig zijn. Mevrouw verklaarde zelf dat haar vader er nog steeds woonachtig is (mijnheer [U.R.A.]), alsook nog een broer en een zus: mijnheer [I.A.U.] en mevrouw [H.S.]. Mijnheer heeft ook nog o.a. een broer in Karachi wonen: mijnheer [S.M.H.]. Betrokkenen tonen niet aan dat zij niet langer bij deze familieleden terecht kunnen om alzo de nodige steun te bekomen.”* Verzoekers stellen in hun verzoekschrift *“Verzoekers wensen te benadrukken dat verzoeksters vader gestorven is op 10.11.2015. Haar broers en haar zuster hebben geen contact meer met verzoekster omwille van haar problemen in Pakistan. Verzoekers vader is 73 jaar oud. Hij werd zelf ook bedreigd en verzoeker weet niet waar hij momenteel is. Verzoekers broer heeft zijn eigen familie, en kan verzoekers gezin niet onderhouden.”* Los van het gegeven dat dit alles niet wordt aangetoond – er wordt in het verzoekschrift niet verwezen naar stukken en het is niet aan de Raad om in de bundel van 80 stukken die verzoekers aan hun verzoekschrift voegen op zoek te gaan naar stukken dienaangaande – ziet de Raad niet in waarom verzoekers als volwassen personen een beroep moeten doen op familieleden om terug te keren naar Pakistan omdat zij zes jaar in België hebben verbleven. Alleszins brengen zij niets in tegen de bestreden beslissing waar deze stelt, *“Ook kunnen betrokkenen desgewenst een beroep op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.”*

3.8. Door te poneren dat ze *“werkelijk onmogelijk”* kunnen terugkeren naar hun land van oorsprong tonen verzoekers geen schending aan van artikel 3 EVRM.

3.9. Verzoekers hebben met een schrijven van 11 april 2016 nog diverse stukken overgemaakt aan de Raad zoals een sis-kaart, huwelijksaktes, geboorteaktes, ... doch de Raad ziet niet in hoe deze stukken de bestreden beslissing aan het wankelen kunnen brengen en verzoeker leggen het ook niet uit zodat de Raad er niet verder op ingaat.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA